

[Viggo Starcke.]

nes bidrag og sagde, at her var der gennemført en skat uden lov, og derfor var det grundlovsstridigt. Nej. Det er ingen skat. Altså, den højtærede minister siger udtrykkeligt nej, det er ingen skat, og senere hen under debatten blev han sekundæret af nogle afbrydelser fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Nu var der det ejendommelige, at da spørgsmålet om skibsrederne blev diskuteret under tillægsbevillingslovens behandling her den 18. marts — en forhandling, som jeg desværre ikke kunne overvære, da jeg var syg på det tidspunkt —, blev der i løbet af forhandlingen foreslået en dagsorden af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og det ærede medlem hr. H. C. Hansen, og denne dagsorden indledtes med følgende ord — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Idet folketinget udtaler, at det foreliggende spørgsmål om rederiernes skattebetaling må finde sin afgørelse i overensstemmelse med bestående lovgivning“
o. s. v.

Efter de to forslagsstilleres mening skal spørgsmålet altså finde sin afgørelse i overensstemmelse med den bestående lovgivning, hvorved der vel må sigtes til andre skattelove for der var nemlig ingen lov bagved rederiernes bidrag, men der står også udtrykkeligt „rederiernes skattebetaling“. Denne dagsorden blev af folketinget vedtaget med 104 stemmer mod 6. Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister: Var han en af de 104 medlemmer, som stemte for, at det var en skattebetaling? (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Nej, det stemte vi ikke om!). Det står i dagsordenen. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Nej!). Må jeg anmode den højtærede formand om tilladelse til at gentage det, så at ministeren kan opfatte det:

„Idet folketinget udtaler, at det foreliggende spørgsmål om rederiernes skattebetaling o. s. v.“

Det står der. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: En kort bemærkning!). Jeg kan ikke se rettere end, at den højtærede finansminister har lavet så mange fadæser i denne sag, at det egentlig ville være naturligt, hvis han overvejede at trække sig diskret tilbage. Hvorledes kan man blive siddende som minister efter at have ført sådanne forhandlinger med et erhverv og derefter fremsat et nyt forslag, som må opfattes som et brud på de forudsætninger, de tilsagn, hvorunder disse forhandlinger i fjor blev ført? Der er derfor megen berettigelse i skibsredernes ord, når de taler om vilkårlighed og taler om, at

de 15 mill. kr. i fjor ikke tilsigtede at skabe noget præcedens.

Ved den afgørelse, der blev truffet i fjor, herskede der både retsløse og lovløse tilstande. Nu er der sket det fremskridt, at dette spørgsmål, sådan som vi krævede i fjor, er kommet ind i salen, sådan at hvis der skal pålignes noget beløb, sker det ifølge lov, men jeg vil gerne have at vide: Er det en skat, eller hvad er det? Er det ikke, fordi ministeren egentlig har en dårlig samvittighed overfor arrangementet i fjor, at han kalder det en ydelse i stedet for en skat?

Der er en enkelt ejendommelighed i hovedbestemmelsen i forslaget, nemlig § 3. Det siges der, at loven skal indbringe en samlet ydelse på 20 mill. kr., og derefter føjes der med stor nøjagtighed følgende sætning til, som jeg gerne vil have lov til at citere:

„Ved beregningen af den herefter pligtige ydelse pr. tdw. bortkastes brøkdelen af en øre på indtil $\frac{1}{2}$ øre, medens brøkdelen af en øre på $\frac{1}{2}$ øre eller derover forhøjes til 1 øre.“

I sammenhæng med beløbet på 20 mill. kr. virker det lidt mærkeligt at læse denne formulering.

Vort parti mener, at samfundet bør opbygges sådan, at der ikke lignede skatter på dygtighed, på driftighed, på arbejdssomhed og på flid, men vi er først og fremmest imod de skatter, som lægges på de fattige og de værge-løse. Vi er imod de afgifter, som kan pålægges de små fra de stores side — herved tænker jeg særlig på indirekte skatter og f. eks. på den omsætningskat, som jeg tror den højtærede finansminister endnu går og tumler med planer om —, men vi er også imod, at de mange skal kunne blokke de få. Jeg forstår godt den betragtning, at når folk er rige og har haft en god indtægt, så er der noget at få fra dem. Den har sin grund i, at den jævne befolkning ser, at der er mange mennesker, som kan samle sig rigdom uden at være dygtige, uden at producere og uden at arbejde; denne rigdom, der samles i ly af særret og uretfærdighed, føler man trang til at ramme gennem skattelovgivningen, noget, som vi mener er forgæves, idet vi mener, at man skal ophæve særrettighederne. Foruden de rige, der samler sig rigdom ved særret, er der imidlertid en mængde mennesker, som samler sig rigdom ved dygtighed på retfærdig vis, og dertil hører skibsrederne. De beslæglægger ikke store eller væsentlige dele af Danmarks plads eller af Danmarks naturressourcer. De tager ikke deres formue og deres indtægt fra andre, og derfor er det uretfærdigt at styrte sig over dem, blot fordi